

מסורת הש"ס

האיש מקדש פרק שני קידושין

נה.

עין משפט
גרי מוצה

קנח א מ"י פ"ו מהל'
פסולי המוקדשין
הל"ח ופ"ד מהל' שקלים
ה"כ נ"ג
קנח ב מ"י פ"ו מהל'
משעלה ה"ד:

הנהרות הב"ח

(א) רש"י ד"ה אימור וכו'
בגין קדש ב"ח הכות:
(ב) ה"ח ד"ה אין וכו'
למחרת הכה דל"ח מועל
אחר מועל היט היבא
דעונו לחבירו אי נמי
כשהוא סבור שהכל וכו'
לגולה מ"ן שלמות

מוסף תוספות

א. אלא כבא לגולן
ולהוציא מרשות הקדש
כ"י לתזון ולהתחייב בכל
מה שאפשר לפסק שכול
מן הקדש והשאת היו
כעין פלוגתא דר"ם ור"י
וכעין מועל אחר מועל
שמתכוין לגולן מן הקדש
ולהוציא מרשותו לגמרי.
(ב) רש"י ד"ה אימור וכו'
ב דאילו קדשים קלים
וחבו להדיוט דלא שייכא
בהו משעלה והשאת קס"ד
דכ"ן שיש לו חלק
בקדשים קלים כשמתכוין
לגולן לא חשיב כמציאו
מרשות הקדש ומוליכו
לרשות בעלים, רש"י א"ב.
ועי' שו"ת.

הכי גרסינן תנן הסם כהמה שנמלח מירושלים למגדל עדר כ"ו
וכרים עולות. משום דחיישין שמא מירושלים יאלח ורוב בהמות
היואלות ממנה זמנים הם ואיכא לספקי בכל זכאים שהיא ראויה
להם הילכך זכר דחוי לעולה מספקא לעולה ולקמן פריך עלה: נקבות
וזכרי שלמים. דלילו בעולה לילכ

לספקי: שלמים לא הוו. בהמה
לדמא שלמים היא והכי מקריב לה
עולה: אמר רבי אושעיא כבא לחוב
דמדין עסקינן. כלומר איחי ודאי
לא קרינא וה"ק אס כה אס דאס זה
עשות לה תקנה וכה לקבל על עצמו
חוב כל דמיה שהוא כספק ולהוציאה
לחולין ולהקדיש את דמיה אס וזכר
הוא נחמיב אף דמיה עולה דחיישין
שמה עולות הן: ורבי מאיר היא
דאמר. במתניתין (לעיל דף נ"ג): הקדש
במזיד מתחלל ויכול זה להוציא לחולין
מוד ויתפסו הדמים בקדושתם ועל
ידי חנאי יביא שני דמים אחד לעולה
ואחד לשלמים ואמר אס עולה היא
הכי היא מתחללת וזו וזה שני יהא
שלמי נדבה ואס שלמים היא הרי היא
מתחללת על של שלמים והשני נדבה
עולה: וקדוש בגוף. דקדשי מוצח
מי מתחללת בלא מום: אין מועל
אחר מועל. אין שמי מעילות וזו
אחר וזו בקרן אחד של הקדש דכ"ן
שמועל בו הראשון יאל לחולין: אלא
כמה. של קדשי מוצח הראיה
לקרבן לפי שאין יואלה לחולין כשהיא
תמימה וכן כלי שרת: הריא ר'
יהודה היא. מדקמי אין מועל אחר
מועל אלמא מקמא הוא דנפיק
לחולין אע"ג דשוגג הוא דאי מוד
ליכא מעילה והאי כפרא לרבי יהודה
הוא דשעמית ליה דאמר במתניתין
(שם) הקדש כשוגג מתחלל: הא רבי
מאיר היא. הן מתניתין דשקלים

מוסף רש"י

אלא בהמה ובכ"י
שרת בלבד. דהיינו לא
לחם קיימא ולא בני
אפסותי נינהו. שפילו
רכב על גבי בהמה
והכחשה על תלם חממה.
עין ראויה היא לקרבן
ולא פסלה נכח חממה דין
שמה וכן חממה ראויה
לקרבן ואין בה מות
ענינה. הלכך אכתי
דקדושה קיימת. הלכך יס
כה מועל אחר מועל. וכן
שהא אחד כהם על וכו'
אפילו אפסותו ופגמו. כ"ן
קדושת הגוף היא ולא
קדושת דמים דל"ח לפניה
קיימת עי"ן ק"ל לשרות
ר"ש זו מועל אחר מועל
מוליכו יס. אלא כל מיד
אחרתא ממעילה ראשונה
נפקא לחולין, דק"ל אין
מעילה בכל מקום אלא
שמי, שנשחט מקדשו
(פסחים י"ג).

אמר רב אושעיא כבא לחוב בדמיהן. פירש בקונטרס איחי
ודאי לא מקריב ומיירי כבא להחמיב דמיהם פירוש אס
זה המולאה קבל עליו לתקן כל הספק שעליה ורואה להוציאה לחולין
והכי קאמר חיישין שמא עולות ויביא ד' בהמות או ד' דמים ואמר
אס זו עולה תהא מחוללת על זו

והאחרת תהא שלמי נדבה ואס הייתה
זו שלמים תהא מחוללת על זו
והאחרת תהא נדבה עולה ורבי מאיר
היא דאמר הקדש כ"ו משמע מתוך
פ"י הקונטרס דל"ח שיהלל הקדושה
שעל בהמה הנמלחת על אותה
שהביא ובדק' חילול דוקא וקס"ד
ר' מאיר דנפדין דמיימם וקשה שהרי
לא מלינו דסבר רבי מאיר דמיימם
נפדין יותר משאר גמלים ולא שייך
זה כלל בפלוגתא דרביה ור' יהודה

לכך פרי' דלעולם קס"ד בעלמא
דמיימם אינם נפדין בגין דרך חילול
והכא מיירי שנמלח לגולה ולקטטה
מיד המקדש" ויכ"ח כה ולשונות כה
(ו) וכו"ג ש"י ואמר שהוציאה לחולין
עלה דעמיה לחוב דמיהן דפרשימם:
אין מועל אחר מועל. פירש

בקונטרס אין מעילה זו אחר
זו בקרן אחד של הקדש דכ"ן שמועל
בה הראשון יואל לחולין אלא כהמה
וכלי שרת בלבד תימה דבמספקא
דמעילה (פ"ג) תניא קדוש של
הקדש ביקע בו וכה חבירו וביקע
בו כולן מעלו נתנו לחבירו וחבירו
לחבירו הוא מעל וחבירו מותר לנקע
בו למחילה והשחא היכי דמי אי
האי קדוש כלי שרת כי נתנו לחבירו
אמאי לא מעל חבירו הא אמרינן יס
מועל אחר מועל בכלי שרת ואס
אינה כלי שרת אמאי אחר כולן מעלו
הא אין מועל אחר מועל אלא כהמה
וכלי שרת בלבד יס לומר דלעולם

מיירי בקדוש שאינה כלי שרת ולא קשה מיד דהא דאמר' הכא
דאין מועל אחר מועל היינו (ו) כשהוא סבור שהכלי של חבירו וא
הוא מתכוין לגולה היכא דנתנו לחבירו כדן כשחיות יד נפקדון
דהיכא דמתכוין להוציאו מרשות לרשות וקרא גולן על כל הפקדון
אפילו לא הוציאו אלא מקמאן אכל האי דמספקא דקאמר כה
חבירו וביקע בו וכה חבירו וביקע בו דכולן מעלו מיירי דכל חד וחד
יסבור שהוא שלו וזאנו מתכוין להוציאו מרשות לרשות אלא ליהנות
ולהינות אחר ההנאה ואז כשהינה לא ימעול אלא כפי טובת הגאה
ש"ס לו במלמא ומשום הכי אמרינן שלא יאל לחולין ומעלו כולן
אכל נתנו לחבירו וחבירו לחבירו לא מעל אלא הראשון שהוציאו
מרשות לרשות וזאנו נמי דסבר שהיא שלו מ"מ מתכוין הוא להוציאו
ורכב עליו כולן מעלו ואע"ג שנמלח לגולן להוציאו מרשות לרשות
דאס לא כן מאי איריא כהמה וכלי שרת אפילו בקדשי נדק הבית
יס מועל אחר מועל היכא דאין מתכוין להוציאו מרשות לרשות אלא
ליהנות ממנו ולהינות כדפרשימם אלא לעולם מיירי שנמלח לגולה
ואפ"ה אמרינן דכולן מעלו כדפרשימם וראיה חלק בין נהנה מדבר
סבור שהוא שלו לנדר שהיה סבור שהוא של אמרינן מההיא דלמרינן
(מעילה דף כ.) גבי נטל אבן או קורה של הקדש לא מעל נתנו לחבירו

הוא מעל וחבירו לא מעל ופריך' מכדי משקל שקלה מה לי שקלה הוא מה לי שקלה חבירו ומוקי רש"א דלא מעל כהגנים מסורות לגזר שמיים
יולאים מרשות הקדש וגם הגזר לא נתכוון לגולה אלא ליהנות מהם דסבור שהם שלו ויסוף דקתני הוא מעל מיירי שנמלח להוציאו מרשות
לרשות דקתני נתנם לחבירו הוא מעל ועוד ראויה מההיא דפרק אלו נערות (וכוונת נ"ג): דקאמר התם הניח להם אביהם פרה שאולה כסבורים
הם דשל אביהם היא עבדיה ואכלה משלמין דמי בשר בוזל אכל כסבורים שהיא דפקדון וטעמה ואכלה משלמין דמי בשר שלם אס
כן מצינו חילוק בין סבור שהוא של לסבור שהוא של אמרינן: קדשים קלים מי שמעית י"ה. אס היא של קדשים קלים מה תקנה
נעשה לה אפילו נתכוון לגולה לא חלל לחולין כיון דליכא מעילה בהן: דבשלמא קדשי קדשים כגון נדק הבית וטעמא דין הוא
שיאל לחולין על ידי מעילה שמועל בהן ואס תאמר מאי קשה ליה ולא יוציאה לחולין אלא יביא כהמה אחרת ואמר אס זו עולה
הרי אני גולה וזו תהא עולה תחיה ואס היא קדשים קלים כגון שלמים היא עצמה תהא שלמים ולא יקריב אלא היא ואחרת
לעולת נדבה ויס לומר דאי אפשר למיעבד הכי שהרי יס לספק כהמה זאת הנמלחת משום חששת כבור ומעשר דלא הושוו

מתנתיהם

